

videre at opholde mig ved, og hvad den anden angaaer, følger det af sig selv, at paa saadanne Klage Mænd og Koner er det meget farligt at falde i Hænderne; de anvende sædvanlig en voldsom Kur, hvorved de i enkelte Tilfælde maafee nok hjælpe Patienter, men i mange Tilfælde dræbe ham eller foraarstaa ham større Skade, end der ellers var tilstede; og saaledes maa det nødvendig komme, saa længe der er et bestemt Forbud mod at praktisere for Alle uden for Lægerne. Dersom vi derimod vilde tænke os dette Forbud borte eller lade nogle Bømpelser indtræde heri, vil det maafee nok kunne lade sig gjøre, at der vil hist og her paa Landet komme Mænd og Kvinder, som, uden at de egentlig kunne underkaste sig nogen bestemt Examen eller Prøve, dog paa en anden Maade havde haft Leilighed til at erhverve sig nogen Kundskab til Syges Behandling, maafee endog havde haft Leilighed til at kortere eller længere Tid at gaae paa et Hospital; og see, hvorledes det gik til der. Jeg troer derfor, at for Landalmuen vil en Forandring som den, den ærede Forespørgger har ønsket, i det Hele medføre flere gavnlige end skadelige Følger, og jeg vil derfor med ham forene mit Ønske til den høitærede Justitsminister om at tage denne Sag under nøie Overveielse. Hvorvidt han i den Henseende bør gaae, kan jeg naturligtvis ikke sige Noget om; men at Sagen trænger til en Overveielse og snart til en Forandring, troer jeg, at de fleste, der leve paa Landet, ville være enige med mig i.

Justitsministeren: Jeg skal indfri mit Ønske, saasnart Forholdene paa nogen Maade tilstede at gjøre den omhandlede Sag til Gjenstand for en omhyggelig Overveielse.

Lügen: Jeg maa forene mig med min ærede Sidemand (Hafs) og den ærede næstsidste Tale, i det Ønske, at der maa gjøres Skridt i denne Retning. Grunden dertil er de Forhold, under hvilke jeg lever og en Deel Nar har levet med Hensyn til Lægehjælp. Paa Færøerne er der en Befolkning af 9000 Mennesker, for hvilke der er ansat to Læger; den ene af dem boer paa Suderø, en D, der teller

omtrent 1,500 Indbyggere, og som ligger saa langt affondret fra de andre Øer, at Ingen kan søge denne Læge undtagen Dens egne Indbyggere. Den anden Læge er ansat i Thorsøhavn og har altsaa omtrent 7,500 Mennesker i sit Distrikt. Disse 7,500 Mennesker boe ikke sammen i en By, men de boe afspredte paa 16 forskjellige Øer, der ere afstille ved Fjorde, hvori der er flemme Strømme. Den Læge, som vi nu have, er en Mand, der er noget tillaars, vel omtrent 56 Aar gammel. Naar han skal besøge Syge paa Landet, maa han enten rejse tilfods over temmelig steile Fjelde eller ogsaa i aaben Båd, tage ofte 7—8 Meil bort fra sit Hjem. Man kan nu vel tænke sig, at en Mand i den Alder engang imellem krumper sig, engang imellem bliver syg, saa at han ikke kan tage ud. Naar der fra den ene Side af Øerne kommer Båd, efter ham, er han undertiden hentet til den anden Side; man venter da i flere Dage paa ham i Thorsøhavn, har maafee sendt en Båd efter ham med otte Mand, som maae underholdes i flere Dage, baae paa Frem- og Tilbageveien, og den kan maafee endda ikke faae Lægen hjem med. Disse Forhold synes jeg maa gjøre det ønskeligt, ibetmindste for dette Steds Bedkommende, at der skeer en Forandring, saaledes at der gives lidt mere Frihed. Jeg vil indrømme, at disse Forhold ere enestaaende, og at der i den danske Stat maafee ikke paa noget andet Sted findes den allerminste Lighed med dem; men for dette Lands Bedkommende vil jeg ønske, at der maa gives lidt Frihed, ikke fordi jeg ønsker Kvælfalveri — langt fra, jeg vilde sibt af Alle søge hen til en saaldet klog Mand, naar jeg var syg, jeg vilde søge en autoriseret Læge, saafremt der var en, men fordi det forekommer mig tungt, at en Mand, naar han af reen Velvillie og Mennesketærlighed giver et Huusraad, saa skal ibømmes Bøde derfor; det er tungt for Den, der yder Hjælpen, og ogsaa tungt for Den, der modtager den.

Hafs: Jeg kunde maafee fuldstændig gjøre, hvad den ærede sidste Tale bemærkede. Den ærede Landstingsmand nævnte Huus-